

1/ neděle

Florence, Ospedale di San Giovanni di Dio

Celou noc proležel František na břichu. Popálená žáda lékaři ve Florencii ošetřili a současně se snažili pacientovi zmírnit jeho bolesti. Díky tomu se František potácel někde mezi neskutečným a peklem, které do jeho snění občas prorazilo svými plameny. Ráno poprvé začal vnímat své okolí: prostou bílou nemocniční místnost, do které se otevřeným oknem opíralo slunce. Viděl z ní ovšem jen část stěny před sebou. Když se chtěl pohnout, zjistil, že je to nemožné, protože do ruky má zavedenu kapačku a ruce přivázané k posteli.

Vypustil z úst sadu kleteb, což přítomná jeptiška pochopila jako výzvu a s tázavým výrazem se nachýlila k jeho obličejí.

„Odvažte mne, prosím,“ řekl František česky a zacloumal pouty.

Jeptiška odpověděla italsky a odešla, aby se po chvíli vrátila s nadřizenou. Sestra Beatrice pohládila Františka po pravé ruce, odvázála mu ji, a když s ní chtěl František pohnout, jemně mu ji přidržela u rámu postele. František pokýval hlavou na znamení, že pochopil.

„Jasně, budu hodnej chlapec,“ řekl trpce.

Sestra Beatrice sebou trhla – ponejprv slyšela pacientův hlas a jeho nezvyklou řeč. Odvázála mu i druhou ruku a i tu mu pohládila. Františkovi to připomnělo maminku.

Než se stačil rozněžnit, otevřely se dveře a František uslyšel směsici italských hlasů. Sestra Beatrice hlasy vytlačila na chodbu a zavřela dveře. Hovor tlumeně pokračoval, až byl ukončen opětovným otevřením dveří. Do místnosti vešly čtyři ženské nohy. Dvě už František znal – patřily sestře Beatrice – další dvě –, také nic moc – nesly ženu, která vzápětí promluvila.

„Dobrý den, jmenuji se Angela Luciani a jsem tu jako tlumočnick. Před pár lety mé jméno bylo Procházková, protože jsem já *cretina* ženila Čecha. Z lásky se učila česky. Za deset roky ten parchant naučil *italiano*, utekl s jedna coura a já zůstala sama. S český jazyk, ale už bez *ová*.“

„No, česky mluvíte dobře,“ řekl František uznale.

„Děkuji,“ odtušila Angela, „ale nejsem tu pro vyprávění mého života. Vzal si mě pan hrabě di Cappello pro tlumočení. Chce ti poděkovat, že ty zachránil jeho život na silnici.“

Františkovi se zatmělo před očima.

„Ať jde do prdele ten idiot,“ vyrazil ze sebe s náma-

hou, „kdyby se naučil řídit, tak bych tu neležel a neměl po dovolený! Nechci ho vidět.“

Angela začínala tušit, že bude mít s překladem víc práce než jindy. Otevřela dveře a pozvala hraběte dál. Hrabě Giovanni di Cappello byl statný prošedivělý muž, něco jako Vittorio de Sica v nejlepších letech. Na sobě měl – ach, jak se obléká italský hrabě na začátku třetího tisíciletí, si snad umíme představit. Prachatý aristokrat ze země Armaniho a Versaceho! Rozpráhl ruce a srdečně zahlaholil:

„Zachránce mého života, český hrdino, je mi ctí vás poznat a poděkovat vám. Nebýt vás, nebyl bych už mezi živými, když všichni ti italští zkurvysyni se jen dívali, jak moje auto hoří. Jen vy, *signor Francesco*, jste se odvázně vrhnul do plamenů a vytáhl mě. Můj život patří vám.“

Tak květnatě promluvil hrabě a Angela to trochu jednodušší formou přetlumočila.

„Bože, za co mě trestáš?“ zaúpěl František. „Pošlete ho k čertu, než se mi přitíží, ať si utíká dokoupit hodiny v autoškole, aby nevhrožoval ostatní, nebo ať se zabije někde v ústraní... Hlavně ať vypadne a nepřipomíná mi, že mám záda v hajzlu a dovolenou taky!“

Angela v sobě potlačila profesionální čest – bohatou škálu českých sprostáren dobře znala od Procházky – a oznámila hraběti, že *signor Francesco* je jeho návštěvou na nejvyšší míru potěšen.

Hrabě si kapesníkem otřel orosené oči a nos a pokračoval:

„Když jsem tak bezmocně ležel v hořícím autě a plameny šlehalý kolem mě, myslel jsem na své před-

ky, kteří padali v bitevních vřavách za své panovníky a za Florencii, kteří umírali na bitevním poli, probodáni kopími nepřátel či rozsekáni jejich meči. Viděli tehdy totéž co já? Viděli anděla, jak sestupuje dolů, aby je odnesl do zahrady rajske?“

Angela si pomyslela, že tenhle citový výlev Čecha dvakrát nepotěší, ale přeložila jej.

„Proboha, Procházková, ušetřte mě toho cvoka,“ vyjekl František našťavaně, „ať si jde básnit někam jinam, já kašlu na všechny jeho pobitý předky stejně jako na něho. Já můžu jen litovat, že ho taky někdo nerozsekal už dřív. Mohl jsem mít pokoj a jezdit s rodinou v poklidu po Toskánsku.“

Angela utrousila, že je jen tlumočnice a dost práce má už s tím, jak vůbec má Františkovy výlevy převést do řeči slušných lidí. Jeho další námitky přehlušila silným proudem chvalozpěvů směrem k hraběti.

„A taky mu vyřídte,“ dodal František pomstychtivě, když Angela skončila, „ať si svý výjevy přepne na jinej kanál. Pro něho si přijdou čerti, stejně jako si vodnesli do pekla jeho vrahounský předky... Tak to vidím já.“

Angela vyřídila hraběti, že František má rád historii a obdivuje chrabré činy předků pana hraběte. To hraběte nadchlo do té míry, že by byl svého zachránce na místě seznámil s celou pohnutou historií svého rodu, ale našťestí ho zarazila už Angela, jež tušila, že by to nemuselo mít blahodárny vliv na pacientovo zdraví. Také sestra Beatrice, která beze slova pozorovala celé představení, vytušila, že *signor Francesco* asi není v dobrém rozpoložení, a upozornila návštěvníky, že je čas končit.

„Můj statečný zachránce,“ neodpustil si hrabě závěrečné slovo, „vězte, že vaše rodina je v mé péči, a nedělejte si o ni žádné starosti. Přijdu vás navštívit, jak to jen bude možné. Arrivederci.“

„Procházková... ať mi dá pokoj, ať mě nechá žít,“ zašeptal František z posledních sil a oddal se blahému nevědomí.

Asi je to dobře zařízené na tom světě, že zachránce si nemůže obět předem prokádrot.

Praha, před cestou

Ač by se snad nezaujatému pozorovateli zdálo, že používaným výrazivem patří František mezi zedníky či popeláře, nebylo tomu tak. Před dávnými roky vystudoval na stavebního inženýra a živil se projektováním železničních tratí a nádraží. Na poradách se zákazníky byl přeslušný, mezi přáteli – a jak vidno i mezi nepřáteli – si servítky před ústa nebral.

Nápad s dovolenou vykrytalizoval postupně. Nejdříve dostal od spolupracovníků k padesátým narozeninám fotografickou publikaci o Toskánsku, která ho nadchla. Vzápětí přišla od přátel z Německa nabídka na pronájem venkovského domku poblíž Arezza. František měl něco našetřeno, a tak dohoda s manželkou Marií byla celkem snadná.

„Myslíš, že bychom to měli nabídnout i dětem?“ zeptal se František ženy.

„No, to tedy nevím,“ zapochybovala Marie.

„Víš, za dům zaplatíme stejně, ať tam budeme dva nebo čtyři, za benzin a dálnice jakbysmet, pak už jde jen o jídlo a vstupy do muzeí – to už tak náklady nezvedne. A ti blbci by aspoň poznali něco z evropské kultury... Sami pojedou maximálně do Bibione válet se u moře a chlastat.“

„Souhlasím s tebou,“ řekla Marie, „ale myslíš, že to nervově zvládneš? Já si nejsem jistá. Tedy tebou.“

„Ani já,“ zasmušil se její muž.

Přesto, když se mu podařilo odchytit dceru, otázku stran dovolené jí položil.

„Co je to Toskánsko?“ zeptala se dcera Petra zvědavě.

František se na ni pozorně zadíval.

„Poslyš, jseš si jistá, že studuješ na slovatné Karlově univerzitě? Nenavštěvuješ náhodou zednický učňák na Zeleném pruhu a vzhledem ke svému věku každý ročník dvakrát?“

„Milý tatičku,“ odpověděla dcera, „ovšemže navštěvuji univerzitu, ale ne specializaci zeměpis, víš? Mám jiné cíle.“

„Mýlíš se – to není o zeměpisu. To je o ignorantství kolébky evropské vzdělanosti... Víš, co to je Itálie?“

„No jasně,“ rozzářila se dcera, „vždyť jsem byla v Bibione.“

„No, tak tos ji poznala... Toskánsko je jeden z italských krajů – možná nejkrásnější... Slyšelas někdy o městech Florencie, Siena, Pisa, Arezzo?“

„Florencie,“ zajásala studentka, „tam je ten nahatej, ne? Jak von se jmenuje... Byli dva – jeden velkej, druhej malej...“

„...a třetí bystrozrakej,“ ušklíbl se otec.

„No, to je jedno. Když mi slíbiš, že zajedeme do Bibione, tak pojedu.“

Františkovi se zúžily oči.

„Něco ti slíbím hned,“ zahájil zlověstně. „A sice, že do Bibione nepojedeme v žádném případě.“

„No jo, no jo,“ řekla dcera spěšně a urychlila přípravy k odchodu. „Tak já ti dám ještě vědět. Čau.“

Se synem Janem, toho času studentem jedné z nástavbových škol po maturitě, byl hovor stručnější.

„A to jako s váma?“ zděsil se upřímně.

„Jo, s náma,“ odpověděl našťavaně otec. „A taky se svou sestrou, aby se s rodiči chudinka nenudila. A taky proto, že bys mi pomohl řídit. Vono to bude dost kilometrů na starýho otce.“

„No tak jó.“

„Děkuju ti za laskavost,“ ironicky ukončil František hovor.

„Sleduješ, jak jsou ti parchanti uzívaný?“ zeptal se vykolejený František večer manželky. „Jak já byl šťastnej, když se mi v mládí podařilo proniknout do Itálie s pár dolary v kapse – ostatně ty do Francie taky... a tahle hovada boží, kterým to naservíruješ pod hubu... *no, když teda vo to tak stojíme*, tak voni milostivě pojedou...“

„Ále, neber si to tak,“ konejšila manžela Marie, „to jsou jen takový jejich pózy... Oni jsou ve skutečnosti rádi, že tam pojedou...“

František se na ni užasle zadíval.

„Bože, Marie, kam ty na ty svý nezlomný jistoty chodiš?“